

A jövő évben végre felépítik a szegedi központi vásárcsarnokot

Vállalkozónak adják ki a munkát, vagy a város maga építteti fel

(A Délmagyarország munkatársától.) Szegeden már nagyon régen, talán évtizedek óta kísért a központi vásárcsarnok építésének a terve, eddig azonban különböző okok miatt nem kerülhetett ez a terv a megvalósulás stádiumába, pedig nagyon sok újonnan létesített városi intézményre kevésbé volt olyan nagy szükség, mint erre. Most, hogy hosszas harcok után a város hatósága végre rendeltetett a kulturpalota körül és áttelepítette a Mars-térre azt a szekértábor, amely hetipiacos napokon valósággal tűrhetetlenné tette a város legszebb uccáiban a helyzetet és hogy a piacok elhelyezésének kérdése egyre sürgetőbb hatósági feladattá vált, a városházán ismét komolyabban foglalkoznak a vásárcsarnok építésének a tervével is.

Mint ismeretes, a város az utóbbi évek alatt nagyon sokféle ajánlatot kapott ezzel kapcsolatban és az ajánlatok között nem egy olyan volt, amely megérdemelte volna a komolyabb elbírálást, azonban a város hatósága eddig nem kezelte komolyan ezt a kérdést. Volt olyan vállalkozó, aki hajlandónak mutatkozott a vásárcsarnok ingyenes fölépítésére és nem kívánt más, mint a csarnok bevételeinek bizonyos ideig való átengedését. A meghatározott idő leteltével azután a vásárcsarnok tulajdonjogát is minden néven nevezhető jövedelmével együtt átengedte volna a városnak.

Hasonló ajánlatokat kapott a város legutóbb is. Az egyik ajánlattevő beadványával most végre komolyan foglalkozik a tanács. A kérdéses vállalkozó telket kér a várostól, természetesen megfelelő helyen, lehetőleg a város központja közelében. Itt saját költségén felépítené a város forgalmi viszonyainak meg-

felelő nagysága vásárcsarnokot, amelynek 15 évi jövedelmét kötné le magának és tizenöt év múlva átadná a csarnokot a városnak.

A tanács az ajánlatot véleményezés és javaslatlétel végett dr. Pálffy József tanácsnoknak adta ki, aki rövidesen meghallgatja ebben az ügyben az érdekeltségek képviselőinek véleményét, számításokat végeztet a mérnöki hivattal, a vámkezelőszéggel és azután megteszi javaslatát a tanácsnak. A városnak természetesen számolnia kell a piaci helypénz-jövedelmek csökkenésével, ha ilyen módon, közvetlen befektetés nélkül kíván vásárcsarnokhoz jutni, mert hiszen a vásárcsarnok felépítése után a mostani nyílt piacok nagyrésze megszűnik és a piaci árusok a vásárcsarnokban kapott árusító helyeik után fizetnék a helypénzt, amely tizenöt évig nem a város, hanem a vásárcsarnok építőjének pénztárába folyna be.

Az ajánlat sorsát valószínűleg a számítások eredménye dönti el. Ha a számításokból az derülne ki, hogy a város a piaci helypénz-jövedelem előreláthatólag elmaradó részéből kényelmesebben amortizálhatná azt az összeget, amelybe a vásárcsarnok építése kerülne, akkor valószínűleg maga építteti fel a vásárcsarnokot és az építkezés költségeinek fedezésére kölcsönt vesz fel, ha azonban olcsóbb megoldást jelent a vállalkozó ajánlatának elfogadása, akkor ezt a megoldást választja.

A jelek szerint azonban, akármit is eredményeznek a számítások, most már bizonyosra vehető, hogy a jövő évben felépül végre Szegeden is a központi vásárcsarnok, amely egycsapásra megszünteti a piacok körül uralkodó lehetetlen és egészségtelen helyzetet.

VASÁRNAPI KONFERANSZ

Tisztelt Választópolgárok és Polgárnők! Méltófatnak még emlékezni arra, hogy egy Kanizsához címzett magyar színházban az isteni plebs győzelmesen megtapsolta a nyílt választásban diadalmaskodott ellenzéki gondolatot. Ez a feltörő, lelkes és magával ragadó taps két hordó sörbe került egy szegedi vendéglő nemes vendégeinek... Történt ugyanis, hogy a mozgalmas napokban Kállay Tibor neve megmozgatta a szegedi polgárokat is. És akadt egy ur, aki boldogan ringva a madátum mámorában, két hordó sört fogadkozott — Bazsó János győzelmére! A vendégek hitetlenkedtek, de a fogadást elfogadták. Elvégre két hordó sör nagy dolog még a nyíltszavazás világában is... És csütörtökön este a legszomorubb ember Szegeden a két hordó sörös dreheres Horváth vendéglős volt, aki elvesztette a fogadást. Szegénynek sógora Bazsó János, akinek mandátuma Szegeden is megért volna két hordó sört az ellenzéki vendégeknek...

A Kis Kapu felé, az elveszített sörökön túl van egy másik szenzáció. Kiosztották G. B. Shaw Szent Johánná-jának szerepeit, ami annyit jelent, hogy a Londonban 600 előadást megért Jeanne d'Arc szatíra rádobog a szegedi színpadra is. Majd talán három hét múlva, ha nem marad már semmi a rengeteg munkából. Peéry Piri — a szegedi Orska — a Johannában fog bemutatkozni és Mont Ferenc fogja rendezni, aki Párisban Gemier mellett inaskodott és végignézte Pitoef-fék párisi Jeanne d'Arc-ját is...

A Házibarád utolsó előadásán történt. Tarnai direktor gratulált Vesellynek, aki a pesti hordárt alakította:

— Ma voltál a legjobb!

— Alig tudtam játszani. Direktur ur, a bajuszomból egy szőrszál szaladt a torkomra, alig tudtam beszélni...

Mire a direktor:

— Na látja fiam, mindig szőrt kellene nyelnie...

A napokban Czobor Károly leérkezett Pestről és nagy zongorabemutatót tartott a színházban. Elzongorázta két egyfelvonásos operáját. Teljes sikerrel. Mert a direktor mindkettőt elfogadta.

Az egyik címe: Tanítónő; a másik: Angéla. Ha igaz, még az idén színre kerül...

A Riccordi-cég Milánóból végre elküldte Szegedre az Aida egész anyagát. Az operatársulat kitörő örömmel üdvözölte a postást, de a kitörő örömet dacos büszkeség váltotta fel, amikor ránéztek a csomag címzésére. Így írták a jó milánóiak:

Operaház, Szeged.

A címkét föl vitték a színházi kincsek közé. Berámázták. Milánóban úgy tudják, hogy Szegeden Operaház is van...

Tolnay Andor megjárta már Pestet. A Király Színházban megtartották az első próbát a Szilágyi-Zerkovitz-operettből. Nagyon büszke, hogy nagy revedenciával fogadták Pesten és amikor visszajött Szegedre nagy komolyan beült a Somogyi-könyvtárba és kutatni kezdte családja ősi címerét. Kissé ugyan megrettent, hogy mennyi rebellis forradalmár tartja ősi familiáját, de azért megfesteti a megtalált címeret. És duplán büszke. Páger és Vágó összesugtak: majd ők is festenek egy Tolnay-címer! A színházban már tudják, hogy milyen rebellis lesz ez az ajándék-címer. Szegény Tolnay...

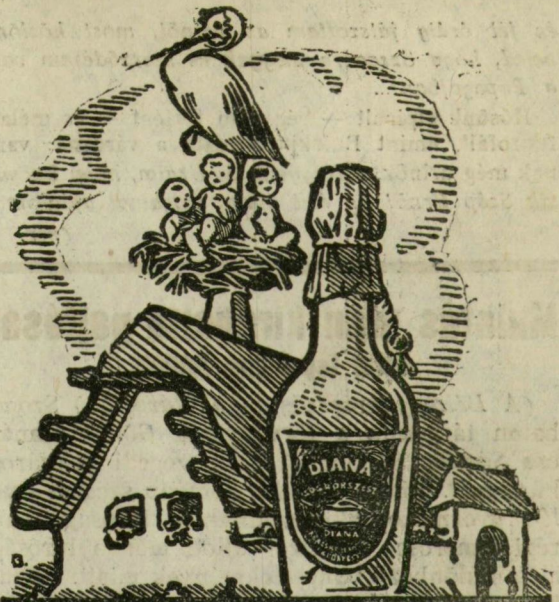
Megint kibővült a pesti-szegedi színészek listája. Kovács Kata futott be a Városi Színház Nizzai éjszakájában és rátalált egy másik rég-szegedi-pesti színészre is: Fenyves Sándorra. Le premier Ameur...

A Révész-göröl is nagyban dolgoznak — az Aidára. Futó Klári és Sándor Stéfi balettezni fognak. A többiek készülnek az Éva grófnőre és a Szerettek. A kis fekete Bródy Hajnal csinalta az első görlikarriert: főcsoportvezetővé avaszták az Éva grófnőben...

Vannak néha jó elszólások is a színpadon. A fekete lovasban az öreg Rónai egy mindentudó foghúzó-orvos-kovács-borbélyt játszott. Nagy ambícióval. És amikor Kovács Károly sebesülését kötözte nagy szakértelemmel, így szólt:

— Milyen kardlövés ez...

Szegényt azóta nem hagyják élni, reggel, délben, este megkérdezik: vajjon milyen sebet lehet karddal löni...

MINDEN HÁZNÁL LEGYEN
2-3 GYEREK
ÉS LEGALÁBB EGY ÜVEG
DIANA
SÓSBORSZESZ

A Szibéria premierjén ott ült a földszinten egy viruló szőke virág, Földényi Lászlóné. Akit valahonnan Tomszk felől hozott magával a régi hadifogoly Földényi. Nasztjának hívják, Földényi Nasztja. Szőkeségénél csak magyar beszéde édebb, amit kimond merev mássalhangzós szájával. Végigtapsolta Szibériát és aztán a premier utáni enyhe banketten csöndesen így szólt, kissé nosztalgias szomorúan:

— Tetszett nekem minden, mindenki, de legjobban mégis a Páger...

— Ugyan miért Nasztja, kérdezte becézve Földényi:

— Mert ő ott maradt Oroszországban, a szülőföldemen...

Szegény nem volt otthon kilenc éve.

A napokban mondhatni tragikus jelenet játszódott le a pesti gyorsvonaton. A tragikus történet hőse a megmaradt magyar földesur, a szegedi borok öreg és elmulhatatlan bohémje a maga házaival és autójával. Aki egyedülálló Szegeden, aki a leggalánsabb gavallér és a leghangozabb alsós játékos. Aki délutánonként viharos szőképeivel őli alsós közben partnereit, Korponay bíró urat és Arany operaénekes urat. Szóval a nyájas olvasó egyáltalán nincs tisztában azzal, hogy ki-ről léssen szó az alábbi történetben.

Hősünk tehát unottan és Laurens cigarettát füstölve a Nyugati pályaudvaron beszállt a szegedi gyorsvonatra. A másodosztályu fülke csöndes pamlagán átszaladt az ujságokon és ahogy elérte a vonat az állatkert barna palánkjait, szokásához híven vonatrázásra indult. Az egyik fülkében meglepődve rábukkant egy feltűnően elegáns, feltűnően szép és feltűnően előkelő hölgyre. Egyedül ült a pamtagon és elmerülve olvasott. Hősünk — kipusztíthatatlan gavallér, galáns lovag — galáns kalandra gondolt a Szegedre guruló vonaton. Átköltözött a fülkébe, leült az ablakhoz és olvasott. Elmerülve és komolyan. Mint elegáns szomszédnője.

Aztán Ceglédnél engedelmet kért, hogy rágyujthasson. Az elegáns szomszédnő kimérten felelt:

— Tessék!

Kecskemétnél megkérdezte, szabad-e kinyitnia az ajtót.

— Tessék!

Félegyházánál megkérdezte, szabad-e becsukni. A válasz még elegánsabb és kimértebb volt:

— Tessék!

Hősünk mindent megpróbált, amit csak lehet itt a guruló kerek felől, de elegáns szomszédnője kénytelen volt. Nem felelt. Hősünk már megadta magát tehetetlen sorsának és már csak csöndesen ült és nézte a futó mezőket. Aztán végre feltűntek a szegedi tanyák és az elegáns, előkelő, szótalan hölgy most merész ivben átvette lábát megcsillanó térdén, kihívóan és merészen cigaretta gyújtott, rácsapott hősünk vállára és fölkacagott:

— Na apukám, most már elegendem van! Három